

**ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΓΙΑ
Αηγλύκους
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ ΚΡΑΣΙΔΟΥ**

Τίτλος:
Παραμύθια για Αηγύκους

Συγγραφέας:
Περσεφόνη Κρασίδου

Επιμέλεια - Διόρθωση Κειμένου:
Λύο Καλοβυρνάς

Σύνθεση Εξωφύλλου & Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση:
Η συντακτική ομάδα της Veramand Artivity

© Εικονογράφιση
Περσεφόνη Κρασίδου

© Εκδόσεις VERAMAND ARTIVITY
Εκδοτικό Τμήμα της Veramand Limited
Αριθμός Εγγραφής Εταιρείας: HE 262548
Τ.Θ. 56528, Τ.Κ. 3308, Λεμεσός
Τηλ. 00357 95 100 625
Κύπρος

Πρώτη Έκδοση: Απρίλιος 2017
ISBN: 978-9963-279-00-5

VERAMAND ARTIVITY

www.veramand.com/artivity

© 2017 - All Rights Reserved

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

αντί εισαγωγής [04]

Κόκκινη κλωστή ραμμένη [05]

Ο νάνος κοιτάει τον εαυτό του στον καθρέφτη [06]

Γλυκά μα καθόλου light ξόρκια [07]

Τα καινούρια ρούχα της... αυτοκράτειρας [09]

Παραμύθι για ενηλίκους [11]

Πρωινό Hangover [13]

Το τηλεφώνημα του Πάρμαν [14]

Λιτό [16]

Ένα πόδι αφηγείται την ιστορία του [17]

Δεν είμαι παραμύθι [19]

Το αγόρι που έδινε [20]

Κούκλα πλαστική [23]

Αηγύκου ο καημός [24]

Μια φορά και ένα καιρό... ή μήπως κάθε μέρα; [25]

Μεγαλειότητα [27]

σημειώσεις [28]

λίγα λόγια για τη συγγραφέα [29]

οπισθόφυλλο [30]

«Λύκε, λύκε, είσαι εδώ;»

Κόκκινη κλωστή δεμένη.
Κόκκινη;
Καθόλου κόκκινη.
Ούτε και κλωστή.
Ένα κουβάρι.
Μπεζ τραχύς σπάγκος.
Να τυλίγεται και να τυλίγεται,
και όσο τυλίγεται,
να ανεβαίνει
και να γλιστράει και να ξετυλίγεται
και να κατεβαίνει.

Σε κάποια σκαλιά μπορείς να πατήσεις σταθερά.
Μη φοβάσαι.
Σε άλλα με προσοχή...
Και το κουβάρι να κυλάει
και να υφαίνει
την ανέμη τυλιγμένη.
Δώσ' της κλώτσο να γυρίσει,
παραμύθι ν' αρχινίσει.

Ο νάνος κοιτάει τον εαυτό του στον καθρέφτη

Γιατί δεν μου απαντάς;
Επειδή είμαι κοντός;
Επειδή είμαι άντρας;
Επειδή είμαι νάνος;
Παλιορατισιστή καθρέφτη.
Ακόμη και τη μητριά δεν την αγνοούσες όταν σε ρωτούσε.

Όταν επιστρέψει η Χιονάτη θα της το πω.
Ή ακόμη καλύτερα, θα σε κάνω χίλια κομμάτια κι ας έχω επτά χρόνια γκαντεμιάς.
Έτσι κι αλλιώς, είμαι καταδικασμένος. Κανείς δεν με παίρνει στα σοβαρά. Καμιά δεν με θεωρεί αρκετά άντρα. Όλες με βρίσκουν χαριτωμένο, αλλά γελούν, όταν τους λέω να βγούμε.

Θα μου απαντήσεις ποτέ ή θα κάνεις κι εσύ σαν την ψυχολόγο μου;
Κάθεται, ακούει και δεν μιλά. Λες και είναι μουγκή.

Αλλά εσύ μιλάς. Το ξέρω. Σε άκουσα.
Όχι, δεν είσαι στο μυαλό μου. Στη Χιονάτη μιλούσες.
Σε άκουσα. Το ξέρω.
Και πιο παλιά, της έλεγες πως είναι η ομορφότερη.

Όχι, δεν ακούω φωνές. Είμαι καλά. Ολόκληρο παραμύθι γράφτηκε για το «Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου» ή μήπως κάνω λάθος;
Λες τελικά να μη με πιάνουν τα χάπια;

Ή ακόμη χειρότερα, λες να λειτουργούν;
Έχω χαθεί νομίζω...
Κάπου ανάμεσα στο παραμύθι και την πραγματικότητα.
Και η Χιονάτη δεν λέει να έρθει.
Έχω ξεμείνει εδώ, μονάχος μ' εσένα.

Ο Περικλής κουνάει την ουρά του. Θα γύρισε φαίνεται.
Ακούω το κλειδί. Ήρθε.
Πες μου γρήγορα.

Η πόρτα ανοίγει.
Μ' οδηγεί πίσω στο παραμύθι.
Να πάω λες;
Και η καθημερινότητα;
Και η Χιονάτη;

Σκέφτομαι γρήγορα.
Παίρνω την απόφασή μου. Θέλω να ξέρω:
Πες μου επιτέλους. Θα ψηλώσω ποτέ;

Γλυκά μα καθόλου light ξόρκια

I

Η Μάτζικα είχε πάθει μανία με τις μαρμελάδες.

Στην αρχή, έκοψε τις φλούδες από τα κίτρα της αυλής. Η μαρμελάδα ήταν πρασινωπή και πικρή. Η αρμπαρόριζα ήταν το μυστικό της. Έσμιγε τέλεια με το άρωμα του κίτρου και η μαρμελάδα θα μπορούσε άνετα να φορεθεί σαν δροσερό άρωμα.

Ύστερα, μάζεψε μανταρίνια, έβαλε δύο πορτοκάλια κι ένα λεμόνι, καθώς και μερικές φλούδες που είχαν ξεμείνει. Η μαρμελάδα μανταρινί και γλυκόπικρη.

Μετά, προσπάθησε πολλή ώρα να δέσει τη μαρμελάδα φράουλα με φυσικό τρόπο. Τα ψιλοκατάφερε βράζοντας τα κουκούτσια και μια φλούδα από κίτρο μαζί με τις φράουλες. Ήταν ακόμα λίγο ρευστή, αλλά κατακόκκινη και γλυκόξινη.

Ήθελε να φτιάξει και από λεμόνι. Οι λεμονιές της ξυπνούσαν γλυκές αναμνήσεις από το χωριό της. Βρήκε κίτρινα, ζουμερά λεμόνια. Έκοψε και πράσινα γλυκολέμονα. Ζάχαρη πάντα μαύρη και λιγότερη από το κανονικό. Με τη στέβια δεν τα πήγαινε καλά. Δεν τα εμπιστευόταν αυτά – επιχειρηματικά κόλπα με θύματα γυναίκες, διαβητικούς και γιαγιάδες, που σύντομα δεν θα θυμούνταν πια τι είναι ζάχαρη και τι γλυκαντικό.

Έτοιμη και η λεμονί μαρμελάδα. Γλυκιά, ξινή και πικρή ταυτόχρονα. Θα 'θελε να φτιάξει μαρμελάδα σε όλα τα χρώματα και τις γεύσεις. Είχε ήδη κόκκινη, κίτρινη, πράσινη και πορτοκαλί. Αν κατάφερνε να φτιάξει και κάτι σε μπλε, θα μπορούσε μετά εύκολα να συνδυάσει όλα τα

χρώματα και να ολοκληρώσει τη συλλογή της. Δεν ήθελε όμως να βάλει χρωστικές στις βιολογικές της μαρμελάδες.

Το χοντρό βιβλίο με τις συνταγές της γιαγιάς της της βρήκε τη λύση. Το μπλε τσάι! Το χρώμα το έπαιρνε από ένα λουλούδι που φύτρωνε, λέει, στην Ταϊλάνδη. Βρήκε το τσάι σ' ένα κατάστημα με βιολογικά προϊόντα. Αποφάσισε να το δοκιμάσει. Έβαλε μερικά μπλε λουλούδια σε ζεστό νερό. Καταγάλανο! Με λίγη ζάχαρη, το χρώμα του είχε πάρει μια τουρκουάζ πρασινωπή απόχρωση.

Ενθουσιασμένη, έβρασε τα λουλούδια στην κατσαρόλα μαζί με μπλε μούρα και την ανάλογη ποσότητα και ανακάτεψε. Ήταν πολύ χαρούμενη. Μόλις όμως έστυψε χυμό από μισό λεμόνι, η μαρμελάδα της έγινε φούξια!

Αυτό δεν το είχε υπολογίσει. Το έγραφε στη συσκευασία του τσαγιού, πώς δεν το είχε δει προηγουμένως; Τι να κάνει; Μαρμελάδα χωρίς λεμόνι δεν γίνεται.

Μετά από λίγη σκέψη, βρήκε τη λύση. Ευτυχώς που είχε κάνει Χημεία στο Λύκειο. Έβαλε επιπλέον ζάχαρη και σιγά σιγά κατάφερε να δημιουργήσει το ιδανικό μπλε για τη μαρμελάδα της. Το μπλε από σαράντα θάλασσες και τους επτά ωκεανούς.

Αποστείρωσε τα βαζάκια, έκανε τα ξόρκια της και τα τοποθέτησε με προσοχή ανάποδα στο ντουλάπι.

II

Ο Πάμπλο έβαλε μια καρέκλα και σκαρφάλωσε στον πάγκο.
Έξερε ότι εκεί η μαμά του έκρυβε τις πιο γλυκές της
μαρμελάδες.

Άνοιξε το ντουλάπι. Τις έβλεπε αλλά δεν μπορούσε να τις
φτάσει. Κοίταξε γύρω γύρω. Κανείς.

Έθελε μόνο να δοκιμάσει αυτή την μπλε.

Δεν είχε ξαναφάει μπλε μαρμελάδα.

Η μαμά του την έκρυβε για ασφάλεια πίσω από τις άλλες.

Την είχε φτιάξει βράδυ, ενώ ο Πάμπλο κοιμόταν, αλλά ο
μικρός ήξερε πως ήταν εκεί. Το πρωί είχε δει τα απομεινάρια
της στην κατσαρόλα που μούλιαζε στον νεροχύτη για να
καθαρίσει καλά.

Στάθηκε στις μύτες των ποδιών του. Τεντώθηκε όσο
μπορούσε.

Άπλωσε και το χέρι του. Σχεδόν την άγγιξε.

Πριν προλάβει να την πιάσει, άκουσε την πόρτα να τρίζει, τα
βαζάκια να πέφτουν...

Κόκκινες, κίτρινες, πράσινες, μπλε μαρμελάδες σπάνε και
χύνονται.

Εκατομμύρια πιτσιλιές βάφουν τον κόσμο.

Ξινές, πικρές, γλυκές τρυπώνουν σε κάθε σπίτι.

Ο Πάμπλο κάθεται στο δωμάτιό του τιμωρημένος.

Στο πάτωμα, ένας σωρός ζωγραφιές.

Σαράντα θάλασσες και εφτά ωκεανοί.

Τα καινούρια ρούχα της... αυτοκράτειρας

Δεν ήταν καλά. Όχι, δεν ήταν καθόλου καλά.

Πήρε την τσάντα της, τα κλειδιά και το κινητό της και έφυγε σαν σίφουνας.

Κατέβηκε στην Ανεξαρτησίας και ξεκίνησε να περπατάει.

Όλος ο κόσμος πηγαίνει πλέον στα mall, αλλά στα mall δεν μπορεί κανείς να περπατήσει. Δεν μπορεί να αναπνεύσει.

Ξαφνικά, στα αριστερά της βλέπει μια υπέροχη φούστα. Στενή, μακριά με ύφασμα σαν υφαντό.

Κοιτάει την ταμπέλα: «Emperors». Δεν ξέρει καθόλου το brand.

– Καλησπέρα! Τη φούστα στη βιτρίνα θα ήθελα να δοκιμάσω.

– Ναι, βεβαίως. Σε ποιο μέγεθος;

(δεν με βλέπει, σκέφτεται.)

– Το μεγαλύτερο που έχετε. XL, XXL, ό,τι να 'ναι.

– Το μεγαλύτερο που έχουμε είναι το M.

(σοκ)

– Τι εννοείτε; Ούτε καν L;

– Η μάρκα αυτή δεν έχει μεγαλύτερα μεγέθη. Είναι ελαστική όμως. Δοκιμάστε το M. Θα σας κάνει.

– Δεν το νομίζω, γλυκιά μου, αλλά δεν ξέρεις ποτέ, οπότε φέρε το M.

(αν μου κάνει, θα...)

Στρίμωξε από δω, ρούφηξε από κει, μπήκε στη φούστα. Το αποτέλεσμα ανεκδιήγητο. Η εικόνα τραγική.

Η φωνή ακούγεται απ' έξω.

– Σας κάνει; Να βγείτε να σας δούμε;

(ούτε να το σκεφτείς.)

– Ναι, ναι, βγαίνω σε λίγο.

Αλλάζει και βγαίνει.

– Πώς σας φάνηκε; Καλή;

– Η αλήθεια είναι πως κατάφερα να τη φορέσω, αλλά λόγω μεγέθους η εφαρμογή ήταν χάλια. Κρίμα που δεν έχετε μεγέθη για φυσιολογικούς ανθρώπους.

– ...

– Ευχαριστώ. Γεια.

Φεύγει εκνευρισμένη...

Να έχεις ανάγκη για shopping therapy και να μην έχουν μέγεθος πάνω από M. Δεν είμαστε σοβαροί.

Λίγο πιο κάτω, το κατάστημα με τους ξηρούς καρπούς και τα παστά φρούτα.

Αγοράζει ένα σακουλάκι κάσιους και μασουλάει.

[Déjà vu]

Ξαφνικά, στα αριστερά της βλέπει μια υπέροχη φούστα. Στενή, μακριά με ύφασμα σαν υφαντό. Βασιλική!

– Καλησπέρα! Τη φούστα στη βιτρίνα θα ήθελα να δοκιμάσω.

– Ναι, βεβαίως. Θα σας την φέρω αμέσως.

– Στρίμωξε από δω, ρούφηξε από κει, μπήκε στη φούστα. Το αποτέλεσμα ανεκδιήγητο. Η εικόνα τραγική.

Η φωνή ακούγεται απ' έξω.

– Σας κάνει; Να βγείτε να σας δούμε;

– Ναι, ναι, βγαίνω!

- Ω! Πολύ ωραία σας είναι!
 - Αλήθεια;
 - Ναι, ναι, κολακεύει πολύ τις καμπύλες του σώματός σας!
 - Μα... εγώ πιστεύω ότι μου είναι λίγο μικρή.
 - Όχι, καλέ! Το κατάλληλο μέγεθος έχετε. Αν σας ήταν μικρή δεν θα σας έκανε στη μέση.
 - Η αλήθεια είναι πως μου αρέσουν τα κεντήματα.
 - Είναι εμπνευσμένα από τα «Καινούρια ρούχα της αυτοκράτειρας».
 - Αλήθεια;
 - Ναι, είναι μια καινούρια designer. Το μεγαλύτερο της μέγεθος είναι το Μ. Σας έρχεται κουτί!
 - Αλήθεια; Είμαι Μ;
 - Η φούστα που φοράτε σας κολακεύει πολύ. Θέλετε να σας δείξω και κάτι άλλο;
 - Ναι, γιατί όχι. Αλλά μόνο από την ίδια σχεδιάστρια.
 - Ναι, βεβαίως! Εννοείται. Και από την ίδια σειρά!
 - «Τα καινούρια ρούχα της αυτοκράτειρας», ε;
 - Για δοκιμάστε αυτό το φόρεμα. Είναι μοναδικό κομμάτι.
 - Κι αυτό Μ; Λέτε να μου κάνει;
 - Καλέ, το μέγεθός σας είναι. Μην αγχώνεστε!
 - Τελικά το πιλάτες φαίνεται να έκανε δουλειά.
- Στρίμωξε από δω, ρούφηξε από κει, μπήκε και στο φόρεμα.
- Θα βγείτε να σας δούμε;
 - Ε, ναι, βεβαίως!
 - Πολύ ωραίο! Σας αδυνατίζει.

Εκείνη την ώρα, μπαίνει μια κυρία με ένα παιδάκι στο κατάστημα.

- Μαμά, κοίτα τι μεγάλο κώλο που έχει η κυρία!
- Η μαμά κοκκινίζει και τραβάει το παιδάκι έξω από το κατάστημα.
- Μήπως όντως μου κάνει μεγάλο κώλο;
 - Τι λέτε, καλέ; Για ρίχτε μια ματιά. Μια χαρά σας είναι! Τα παιδιά σήμερα είναι πολύ επηρεασμένα από τα ανορεκτικά μοντέλα. Μη δίνετε σημασία! Γι' αυτό η ανορεξία θερίζει σε όλο και νεότερες ηλικίες.
 - Δίκιο έχετε. Μ' αρέσουν. Με κάνουν να νιώθω ωραία. Σαν αυτοκράτειρα.
 - Αυτό είναι το όραμα της εταιρείας μας!
- Σε λίγο στο ταμείο.
- Θέλετε να γίνετε μέλος μας; Συμπληρώνετε αυτή την αίτηση και σας ενημερώνουμε για προσφορές και εκδηλώσεις μας.
 - Ναι, βεβαίως.
- Συμπληρώνει, πληρώνει, δεν βλέπει καν την τιμή. Στο κάτω κάτω, δεν πήρε και ό,τι κι ό,τι. «Τα καινούρια ρούχα της αυτοκράτειρας»!
- Ευχαριστώ. Γεια.
- Φεύγει ευτυχισμένη.

Λίγο πιο κάτω το κατάστημα με τους ξηρούς καρπούς και τα παστά φρούτα. Αγοράζει ένα σακουλάκι με κάσιους και μασουλάει.

Επιστρέφει στο σπίτι ήρεμη. Τελικά, το shopping therapy όντως λειτουργεί!

Παραμύθι για ενηλίκους

Ο κουτσός δεινόσαυρος ζηλεύει τη γάμπα της barbie.

Είναι παρατημένη δίπλα στο μπαρ.

Κοιτάει ένα μανταρίνι και προσπαθεί να μην το σκέφτεται...

Απόψε ένα άλογο παίζει ζωντανά
σαξόφωνο στο μπαρ
με τους φοίνικες.

Χάνεται στη μουσική.

Αν ήταν εδώ, θα την κερνούσε ζεστή σοκολάτα.

Στις ανήλικες κούκλες δεν επιτρέπεται το αλκοόλ.

Ζητάει από τον μπάρμαν σπίρτα
και ένα σφηνάκι να πνίξει τον πόθο του.

«Ακόμη και στα παραμύθια
νοθεύουν τα ποτά ρε γαμώτσο», σκέφτεται.

Πιο πέρα οι μουσικοί κάνουν διάλειμμα.

Το πόδι του πονάει ακόμη κι αν μην υπάρχει.

Ξανακοιτάει τη γάμπα.

- Λες;

- Μπα..., μονολογεί.

Παραγγέλνει ουίσκι με πάγο.

Ρωτάει τον μπάρμαν για το πόδι.

- Πώς και δεν το 'χει πετάξει ακόμη η καθαρίστρια, δεν ξέρω...

- Μπορεί να νομίζει ότι είναι ένα με το ντεκόρ.

Το σαξόφωνο συνεχίζει.

Μετακινείται

διακριτικά

προς...

το...

πόδι.

Είναι τόσο αταίριαστο δίπλα του.
Λευκό και λείο,
δίπλα στην πρασινωπή του επιδερμίδα,
τραχειά και σκληρή.

Ζητάει απ' τον μπάρμαν ένα ουίσκι σκέτο.
Παίρνει θάρρος.
Δεν έχει ξαναπάρει κάτι που δεν του ανήκει
εκτός από κάτι τασάκια και ποτήρια μπίρας παλιά στην Babylon.

Πληρώνει με κάρτα.
Όλοι είναι απορροφημένοι στη μουσική.
Ο μπάρμαν χαλαρώνει.
Δυο ζευγάρια πόδια χορεύουν.

Το φοράει και φεύγει τρεκλίζοντας για το Jurassic.

...δυο ζευγάρια πόδια χορεύουν.

Πρωινό Hangover

Ξυπνάει.

Απίστευτος πονοκέφαλος.

Αααα,

Καφεΐνη!

Πάει να κατέβει απ' το κρεβάτι και πέφτει.

Τι έγινε;

Κοιτάει... ένα πόδι από κούκλα barbie στη
θέση του κουτσού δικού του.

Τελικά, ήπια πολύ χτες, σκέφτεται.

[σύνδεσμος]

<https://instagram.com/p/49RciBjSjk/>

Το τηλεφώνημα του Πάρμαν

Ρε κουμπάρε, άμαν σου πω τι έγινεν εψές εν θα με πιστέψεις.
Είσιεν έναν δεινόσαυρον. Νναι λαλώ σου, κουτσόν! Νναι νναι,
τζειαμέ στο μπαρ μου, διπλα στες φοινιτζιές. Έπιννεν, έπιννεν,
πρέπει να 'ταν αλκοολικός. Μετά το τρίτον ποτόν έγινεν πίττα.
Εφόρησεν το πόιν της Πάρπηης, τζαι έφυεν!
Όι ρε λαλώ σου, εν ήπια τίποτε εψές...

[σύνδεσμος]

<https://soundcloud.com/veramand/sppeaowulspj>

Λιτό

Ήταν κουτσός.

Είδε το πόδι. Ήπιε ένα δυο ποτά.

Το πήρε και έφυγε.

[σύνδεσμος] <https://twitter.com/veramand/status/820616086995562496>

Ένα πόδι αφηγείται την ιστορία του

Ήμουν πάνω στη λεκάνη μιας
κούκλας. Δεν μπορώ να πω, καλά
περνούσα. Λίγο απ' τα τακούνια έχω
πάθει αγκύλωση, όμως κατά τα άλλα
καλά.

Με παράτησε η χαζή σ' ένα μπαρ.
Έβγαλε τα ρούχα της, έβγαλε κι εμένα
και μετά ξέχασε να με φορέσει! Πώς
γίνεται αυτό; Έλα μου ντε!
Έκατσα εκεί μια βδομάδα.

Πέρασε από κει ένας δεινόσαυρος.
Λίγο κουτσός, λίγο τρελός, τι να πω.
Με πήρε μαζί του. Δυσκολεύομαι
λίγο, αλλά εντάξει, τα καταφέρνω.

[σύνδεσμος] <https://www.youtube.com/watch?v=y0dXiKvTrxQ>

Δεν είμαι παραμύθι

– Οπ!

Είπε η χιονάνθρωπος.

Τρόμαξε και η ίδια από τη φωνή της

Το χέρι της κινήθηκε και έκλεισε το στόμα.

– Ωχ! Κινείται!

Το άλλο χέρι το 'χε στην τσέπη.

Πάντα βρίσκει κανείς ενδιαφέροντα πράγματα στις τσέπες, σκέφτηκε.

Ψαχούλεψε βαθιά στην κρύα τσέπη της φούστας της.

Κέρματα, κλειδιά, καραμέλες, ξηροί καρποί!

(!)

Από το άγχος της μασούλισε το καρότο που είχε για μύτη.

Στην άλλη τσέπη βρήκε ένα κινητό touch.

(!!!)

Κινήθηκε.

Τα πρώτα βήματα ήταν αργά. Μετά, ξεκίνησε να τρέχει!

– Ουππςςς, γλίστρησε στον πάγο.

Ευτυχώς, κατάφερε να κρατήσει την ισορροπία της.

Άρχισε να χορεύει. Να χορεύει μόνη της μες στο χιόνι.

Κανείς δεν θα το πίστευε!

Κι όμως. Βρήκε τη λύση.

Της την έδωσαν τα παιδιά που την είχαν φτιάξει.

Κάθισε στο παγκάκι και έβγαλε μια selfie!

Το αγόρι που έδινε

Μια φορά κι ένα καιρό, ήταν ένα αγόρι και αγαπούσε μια μηλιά.

Η μηλιά ήταν μικρούλα. Το αγόρι τη σκάλιζε, της χάιδευε τα φύλλα, της τραγουδούσε και η μηλιά χαμογελούσε. Και ο καιρός περνούσε.

Μια μέρα η μηλιά είπε στο αγόρι:

– Είναι καιρός να ανθίσω. Χρειάζομαι λίπασμα.

Το αγόρι μάζεψε τις οικονομίες από τον κουμπαρά του και αγόρασε ένα σακουλάκι λίπασμα. Σκεφτόταν να πάρει ένα ποδήλατο, αλλά η μηλιά τού ήταν πιο σημαντική.

Και ο καιρός περνούσε και το αγόρι μεγάλωνε και η μηλιά ψήλωνε.

Το αγόρι ανέβαινε στα κλαδιά της και της ψιθύριζε γλυκόλογα. Και η μηλιά χαμογελούσε. Και ο καιρός περνούσε.

Μέχρι που μια μέρα η μηλιά είπε στο αγόρι.

– Οι ανθοί μου θα πέσουν και δεν θα μπορέσω να κάνω μήλα. Χρειάζεται να με ψεκάσεις.

Το αγόρι μάζεψε από τις οικονομίες του. Δούλευε τα καλοκαίρια και σκόπευε να πάει ένα ταξίδι με την παρέα του. Αλλά η μηλιά ήταν πιο σημαντική.

Θυσίασε τις διακοπές του και ψέκασε τη μηλιά.

Η μηλιά έκανε ώριμα μήλα και το αγόρι γεύονταν τους καρπούς της και την έπαιρνε αγκαλιά. Και ο καιρός περνούσε.

Έτσι, αλλιώς κι αλλιώς, το αγόρι μεγάλωνε και η μηλιά γερνούσε.

Το αγόρι έπρεπε να πάει για σπουδές, μα η μηλιά δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Μη φεύγεις, του είπε. Μείνε εδώ μαζί μου. Θα σου δίνω τα μήλα μου, θα τα πηγαίνεις στην αγορά. Και όσα σου περισσεύουν θα τα φτιάχνεις μαρμελάδα. Και θα είμαστε για πάντα μαζί ευτυχισμένοι.

Το αγόρι ήταν διστακτικό, αλλά αγαπούσε τόσο τη μηλιά και δεν ήθελε να την αφήσει μοναχή της.

Έμεινε, λοιπόν, και δεν πήγε για σπουδές. Φύτεψε κερασιές, αχλαδιές, πορτοκαλιές, μα καμιά άλλη μηλιά. Έπαιρνε τα φρούτα και τα πουλούσε στην αγορά. Έφτιαχνε και μαρμελάδες και από την αγάπη που έβαζε μέσα, τις πουλούσε όλες και δεν του έμενε καμιά.

Και το αγόρι ήταν πια άντρας και η μηλιά γερνούσε. Όσο και να της τραγουδούσε, όσο και να τη σκάλιζε, η μηλιά έπαψε να ανθίζει. Έπαψε να κάνει μήλα και ο άντρας μαράζωνε.

Αγαπούσε τόσο πολύ τη μηλιά του και ο καιρός περνούσε.

Και η μηλιά αρρώστησε. Έφερε τους καλύτερους γεωπόνους, μα κανείς δεν μπόρεσε να τη γιατρέψει.

Η μηλιά αργοπέθαινε και οι ειδικοί του είπαν πως δεν μπορεί να σωθεί και υπάρχει κίνδυνος να αρρωστήσουν και τα άλλα δέντρα από το περιβάλλον του. Έπρεπε να την κόψει.

Ο άντρας δεν ήθελε να το σκεφτεί καν.

Ήταν σαράντα χρονών και όλη του η ζωή περιστρεφόταν γύρω από αυτή τη μηλιά.

Δεν είχε άλλη οικογένεια, δεν είχε φίλους. Είχε φτιάξει μια μικρή περιουσία, μα τίποτε χωρίς τη μηλιά δεν είχε νόημα.

Η μηλιά αργοπέθαινε. Και ο καιρός περνούσε.

**Αν πιστεύεις στην αυτοθυσία και αποζητάς μια
κάπως θετική κατάληξη:**

Η μηλιά δεν άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση.
Αγαπούσε πολύ αυτόν τον άντρα και δεν μπορούσε
να τον βλέπει να μαραζώνει.

Μια μέρα του είπε:

«Εγώ δεν έχω πολύ καιρό ζωής. Κόψε με. Χάρη θα
μου κάνεις. Τα ξύλα μου δώσ' τα στους φτωχούς.
Στις ρίζες μου κοντά έχουν βλαστήσει παραπούλια.
Φύτεψέ τα και φτιάξε μια φυτεία με μηλιές στη
μνήμη μου. Ερωτέψου. Μάθε στα παιδιά σου να
σκαρφαλώνουν στις μηλιές, να τις αγαπάνε όπως κι
εσύ και θα 'σαι πάντα ευτυχισμένος.»

Ο άντρας δεν ήθελε ν' ακούσει. Ήξερε, όμως, πως η
μηλιά είχε δίκιο. Δεν ήθελε να της χαλάσει χατίρι
στα τελευταία της.

Την έκοψε και τα ξύλα της τα έδωσε σε οικογένειες
στο βουνό να τη μνημονεύουν.

Φύτεψε τα παραπούλια κι έφτιαξε ένα περιβόλι με
μηλιές.

Οικογένεια δεν μπόρεσε να κάνει ποτέ.

Χάρισε το περιβόλι στο σχολείο, το 'κανε και παιδική
χαρά, και μόνο τραγούδια, χαρές και μυρωδιές
αισθανόταν όποιος περνούσε από κει.

Και ο άντρας έκτισε ένα σπιτάκι δίπλα στο περιβόλι
και έζησε με τις αναμνήσεις του ως τα βαθιά
γεράματα.

Αν πιστεύεις ότι η πραγματική ζωή είναι σκληρή και άδικη:

Αρρώστησαν και τα υπόλοιπα δέντρα. Αυτά τα έκοψε. Δεν είχε κανένα ενδιασμό.

Μα τη μηλιά του δεν μπορούσε να την κόψει.

Την έβλεπε να μαραζώνει και να αργοπεθαίνει κι έλιωνε η καρδιά του. Ξόδεψε ό,τι είχε και δεν είχε για να τη σώσει, μα δεν τα κατάφερε.

Η μηλιά πέθανε και πήρε μαζί της τη χαρά του. Δεν ήθελε πια να κάνει τίποτε. Δεν έτρωγε, δεν έπινε. Η ζωή του δεν είχε πια κανένα νόημα. Καθόταν ολημερίς δίπλα στο δέντρο. Ακόμη και τα δάκρυα τον είχαν εγκαταλείψει.

Έμεινε μόνος, ξεραμένος δίπλα στις ρίζες της.

Αν θέλεις να μάθεις την πραγματική αλήθεια:

Πήρε τη μεγάλη απόφαση. Δεν ήθελε καθόλου να μιλά. Έκανε art therapy.

Μετά από ένα χρόνο ψυχοθεραπεία κατάλαβε. Η σχέση του δεν ήταν καθόλου υγιής.

Ήταν εξαρτημένος από τη «μηλιά». Είχε βάλει όλη του τη ζωή on hold για χάρη της. Απομονώθηκε, απομακρύνθηκε από οικογένεια και φίλους. Στην αρχή προσπάθησαν να τον πείσουν ότι αυτό δεν ήταν φυσιολογικό, να κάνει έτσι για «ένα δέντρο». Μετά, τον έβλεπαν περίεργα, σχεδόν τον απέφευγαν.

Πήγε στο περιβόλι του. Πήρε την μεγάλη απόφαση. Ευθανασία. Με μια ένεση, έδωσε τέλος στο μαρτύριο της μηλιάς. Δεν μπορούσε έτσι και αλλιώς να την αφήσει άλλο να υποφέρει. Επανέλαβε στον εαυτό του ότι ήταν απλά άλλο ένα δέντρο. Πρόλαβε και γλίτωσε τα υπόλοιπα δέντρα, έσωσε την επιχείρησή του. Και τότε αποφάσισε να κάνει κάτι για τον εαυτό του.

Πήγε σε μια σχολή για να κάνει MBA, αλλά δεν του άρεσε. Ήθελε κάτι πιο δημιουργικό και ξεκίνησε να γράφει...

Κούκλα πλαστική

Για αυτόν δεν είχε σημασία.

Την αγαπούσε έτσι, όπως ήταν.

Έστρωσε το καρό τραπεζομάντηλο και άνοιξε το καλάθι.

Κάτι σαν το καλάθι της γιαγιάς της Κοκκινθσκουφίτσας.

Μέσα είχε όλα τα καλά.

Φρούτα, τυριά, καρότα, σέλινα και λίγο σαλαμάκι.

Διάλεξα τα καλύτερα, της είπε.

Έφερα και μαύρη σοκολάτα, για να τη μοιραστούμε για γλυκό.

Μη φοβάσαι, δεν θα παχύνεις.

Ένα μπουκάλι καλό κρασί και δυο ποτήρια.

Άντε! Στην υγεία μας!

Τον έκαναν πάντα πολύ ευτυχισμένο οι εξόδοι τους.

Για λίγο αφαιρέθηκε.

Σχεδόν πίστεψε πως ήταν αληθινή, δίπλα του, να του μιλάει και να του χαμογελάει με εκείνο το γλυκό χαμόγελο που είχε πάντα.

Ο λύκος τους παρατηρούσε πίσω από ένα δέντρο.

Το καπελάκι της του θύμιζε εκείνη.

Ο Αντρέας ούτε κατάλαβε ότι τους είχε πάρει το κρασί.

Το ήπιε μόνος.

Σηκώθηκαν και πήραν χέρι χέρι τον δρόμο του γυρισμού.

Κολλημένοι μαζί, έμοιαζε σαν να μην είχαν χωρίσει ποτέ.

Αηγλύκου ο καημός

Ο καημός του λύκου ήταν ένας.
Τα σύγχρονα παραμύθια του χαλούσαν το image.
Τόσα χρόνια του πήρε να φτιάξει το όνομά του.
Έξι κατσικάκια έφαγε, τη γιαγιά και την
Κοκκινোসκουφίτσα κυνηγούσε, χαλούσε τα σπίτια σε
όλα τα γουρουνάκια και τσουπ, κάποιος συγγραφέας
θυμάται να πρωτοτυπήσει. Άκουσ εκεί να γράψει
παραμύθι με τον λύκο σε κόντρα ρόλο!
Και οι κακές οι γλώσσες να οργιάζουν.

– Λένε πως είμαι δήθεν ερωτευμένος με μια
προβατίνα, ότι τα λυκάκια μου τα κυνηγάει ένα
γουρούνι και, αν είναι δυνατόν, ανοίγουν και
σουβλατζίδικα «Ο καλός ο λύκος»!
Δεν πάει άλλο! Θα τους κάνω αγωγή για δυσφήμιση!
Ακούσ εκεί στον «Καλό τον λύκο» εσείς ορέγεστε
σουβλάκια και μπιφτέκι!
Από τότε, γιατρέ μου, δεν μπορώ να βγω στον
δρόμο. Φοράω τα μαύρα μου γιαλιά, την
καπαρντίνα, και όλοι με μπερδεύουν με τον Σέρλοκ
Χολμς.
Δεν μπορώ να κοιμηθώ, γιατρέ μου.
Τον φοβάμαι τον κόσμο και κρύβομαι.
Ακούσ εκεί, κοτζάμ λύκος και να κρύβεται...

Μια φορά και ένα καιρό... ή μήπως κάθε μέρα;

Ο Ανησυχούλης, το μικρό μυρμηγκάκι, όλο ανησυχούσε. Για όλους και για όλα. Έβλεπε παντού γύρω του προβλήματα και όλη μέρα έψαχνε λύσεις. Ένα πρωινό, ξύπνησε νωρίς και ξεκίνησε να μαζεύει σποράκια για να γεμίσει τη φωλιά του.

Ήξερε ότι τα μυρμηγκάκια μπορούν να σηκώσουν ίσα με δεκαπέντε φορές το βάρος τους, οπότε δεν τον τρόμαζαν τα μεγάλα σποράκια. Βρήκε ένα σποράκι σιταριού στο χώμα, το έβαλε στις πλάτες του και ξεκίνησε να το κουβαλά μέχρι να φτάσει στη φωλιά του. Δεν ήταν ευχάριστο, αλλά σκεφτόταν πως η εργατικότητα πάντα αναταμείβεται και συνέχιζε. Στον δρόμο συνάντησε ένα μικρότερο μυρμηγκί που προσπαθούσε να κουβαλήσει το δικό του σποράκι.

– Παραίσαι μικρός για να σηκώνεις τέτοια βάρη, του είπε ο Ανησυχούλης. Βάλε το στην πλάτη μου και θα σ' το κουβαλήσω εγώ. Εσύ θα περπατάς πλάι μου, για να μου δείξεις πού είναι η φωλιά σου. Μετά, θα πάω στη δική μου. Έτσι και έγινε. Ο Ανησυχούλης περπατούσε με δύο σποράκια φορτωμένα στην πλάτη του και δίπλα το μικρό μυρμηγκάκι.

Μα στον δρόμο συνάντησε μια πεταλούδα με βρεγμένα φτερά, που δεν μπορούσε να πετάξει, ούτε καν να περπατήσει.

– Ανέβα στην πλάτη μου, της είπε ο Ανησυχούλης, θα σε πάω εγώ όπου θες, μέχρι να μπορέσεις ξανά να πετάξεις.

Η πεταλουδίτσα, λοιπόν, ανέβηκε κρατώντας τα σποράκια γερά για να μην πέσει κάτω και ο Ανησυχούλης συνέχισε την πορεία του.

Στην άκρη του ξέφωτου, σταμάτησαν μπροστά σ' ένα σαλιγκάρι, τον Τάκη. Με τη χθεσινή βροχή, ο Τάκης είχε βρει την καλύτερη αφορμή για νυχτερινή περιοδεία. Το πρωί, όμως, με την λιακάδα έχασε τα ίχνη του και δεν μπορούσε να γυρίσει. Ο Ανησυχούλης τον πλησίασε και του πρότεινε να τον κουβαλήσει κι εκείνον έστω μέχρι την άκρη του δάσους για να βρει πάλι ξανά τα ίχνη του.

Όπως συνέχιζαν όλοι μαζί, η πεταλούδα στέγνωσε τα φτερά της από τον ήλιο και ξανάρχισε να πετά. Ευχαρίστησε τον Ανησυχούλη και την υπόλοιπη παρέα.

Πέταξε ψηλά στον ουρανό και ξανακατέβηκε κοντά τους και τους είπε: – Το δάσος είναι πίσω από τα βράχια που θα δείτε, μετά τις βατομουριές. Δεν ξέρω, όμως, πού να βρω τη φωλιά σας, μυρμηγκάκια μου. Καλή συνέχεια! Θα ξαναειδωθούμε!

Ο Ανησυχούλης με το μικρό μυρμηγκί και το σαλιγκάρι συνεχίσανε προς τις βατομουριές, σταματήσανε να δοκιμάσουν τους καρπούς και να μαζέψουν μερικά για τη φωλιά τους. Αφού χόρτασαν, προχωρήσανε και βρήκαν τους βράχους. Ευτυχώς, οι βράχοι δεν ήταν απότομοι και έτσι μπόρεσαν να αναρριχηθούν και, ω χαρά, ξεπρόβαλε το δάσος!

Όμως είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και τα δύο μυρμήγκια δεν είχαν επιστρέψει ακόμη στη φωλιά τους. Το σαλιγκάρι ευχαρίστησε τον Ανησυχούλη για τη βοήθειά του και το κουράγιο του να τον φέρει μέχρι εκεί.

– Μην ανησυχείτε, φίλοι μου, είπε το σαλιγκάρι. Τώρα που σκοτεινιάζει θα αναγνωρίσετε τα ίχνη μου. Τα λούζει το φως του φεγγαριού και έχουν ξεχωριστό χρώμα. Έτσι θα μπορείτε να γυρίσετε πίσω εκεί που με βρήκατε.

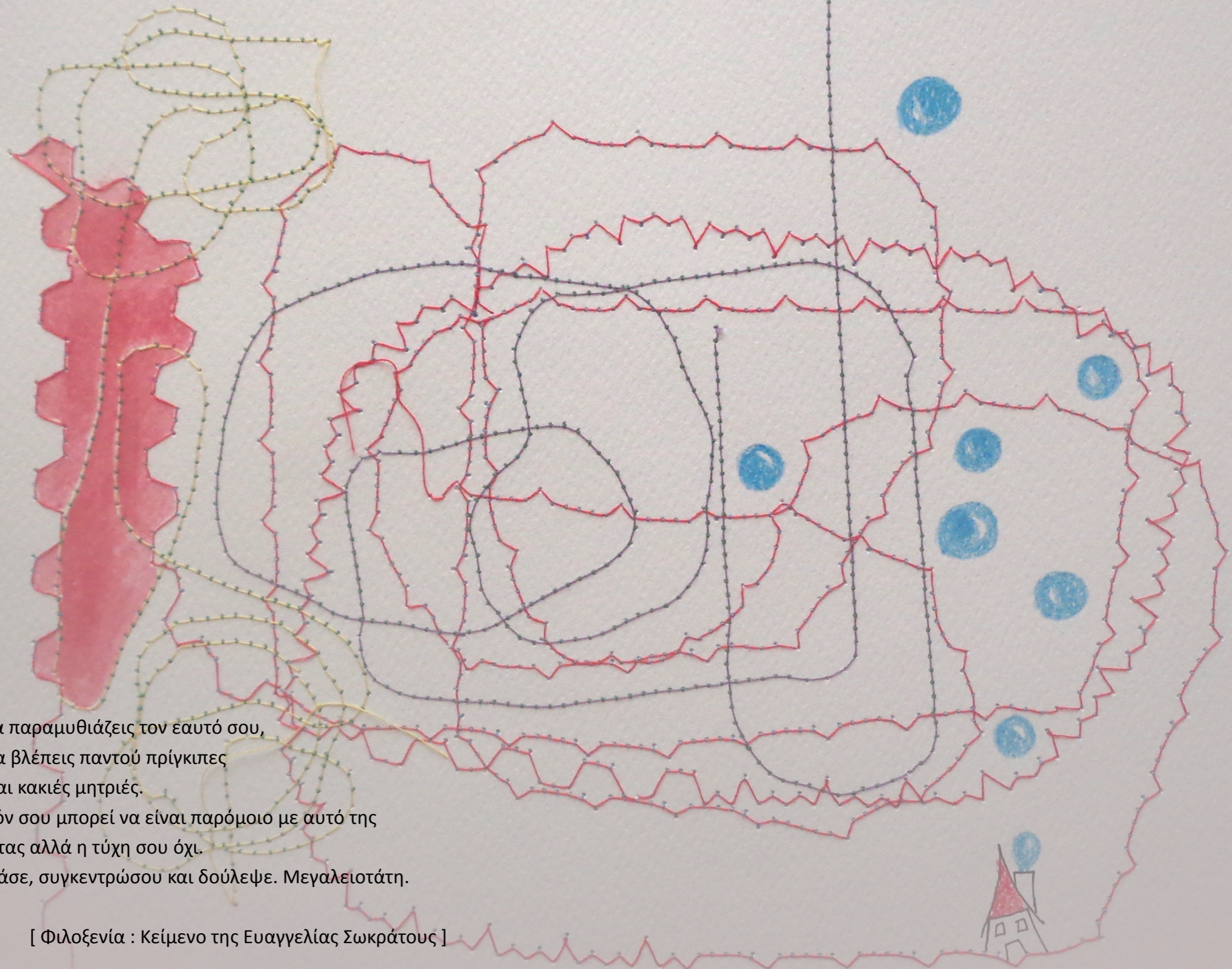
Έτσι κι έγινε. Τα δυο μυρμήγκια γύρισαν πίσω και βρήκαν τον δρόμο για τις φωλιές τους. Το μικρό μυρμήγκι, τέλος, είπε στον Ανησυχούλη:

– Όλα τα εμπόδια και οι στόχοι, όταν τα μοιραζόμαστε, αντιμετωπίζονται και αποδίδουν με όφελος. Η πεταλούδα μας καθοδήγησε για την πορεία που ακολουθήσαμε, το σαλιγκάρι επίσης και μας έμαθε να κυκλοφορούμε τη νύχτα. Μαζέψαμε και άλλους καρπούς, τα βατόμουρα. Κι εγώ βρήκα ένα καλό φίλο και σύντροφο στις δουλειές μου. Σου χαρίζω το σποράκι μου και θα χαρώ αν σε βλέπω καθημερινά.

Μέσα σε μια μέρα ο Ανησυχούλης απέκτησε φίλους, συνοδοιπόρους και εμπειρίες.

[Φιλοξενία : Κείμενο της Θέκλας Στυλιανού και της Μαρίλιας Λοΐζου]

Σταμάτα να παραμυθιάζεις τον εαυτό σου,
σταμάτα να βλέπεις παντού πρίγκιπες
νεράιδες και κακιές μητριές.
Το παρελθόν σου μπορεί να είναι παρόμοιο με αυτό της
Σταχτοπούτας αλλά η τύχη σου όχι.
Γι' αυτό σκάσε, συγκεντρώσου και δούλεψε. Μεγαλειοτάτη.

[Φιλοξενία : Κείμενο της Ευαγγελίας Σωκράτους]

Η συλλογή **Παραμύθια για Αηγλύκους** δημιουργήθηκε στα πλαίσια του εκπαιδευτικού προγράμματος «Δημιουργική Γραφή» του VERAMàND ACàDEMY, με τη Μαρία Α. Ιωάννου, τον Χρίστο Λ. Κρασίδη και εκλεκτούς συνεργάτες.

«Το αγόρι που έδινε» φιλοξενήθηκε στο Σημείο Στίξης στις 3 Μαρτίου 2015, Παράθυρο, Εφημερίδα Πολίτης. Αποτελεί μια σύγχρονη εκδοχή, εμπνευσμένη από το γνωστό παραμύθι «Το δέντρο που έδινε» του Σελ Σιλβερστάιν.

Το «Παραμύθι για ενηλίκους» παρουσιάστηκε στις 17 Ιουλίου 2015, στη Λεμεσό, στην παράσταση «Δεν υπόσχομαι πως θα γυρίσω». Οι εκδοχές του «Πρωινό Hangover», «Το τηλεφώνημα του Πάρμαν», «Λιτό» και «Ένα πόδι αφηγείται την ιστορία του» αποτελούν αποτελούν ψηφιακό μέρος της λογοτεχνικής αυτής παράστασης. Η φωνή στο «Πρωινό Hangover» ανήκει στον Χρίστο Λ. Κρασίδη και η φωνή στο «Ένα πόδι αφηγείται την ιστορία του» ανήκει στην Έλενα Χειλέτη.

Το κείμενο «Μία φορά και έναν καιρό, ή μήπως κάθε μέρα» δημιουργήθηκε από τις Θέκλα Στυλιανού και Μαρίλια Λοΐζου στα πλαίσια εργαστηρίου δημιουργικής γραφής και διαχείρισης του άγχους με θέμα «Φύγε άγχος, γίνε λέξεις», που πραγματοποιήθηκε στο Πρόζακ, στις 16 Μαΐου 2016, στη Λευκωσία.

[Διοργάνωση: VERAMàND ACàDEMY. Συντονισμός: Περσεφόνη Κρασίδου]

Τα κείμενα «Κόκκινη κλωστή δεμένη» και «Μεγαλειοτάτη» συνοδεύονται από έργα της ΑνναΜαρίας Χαραλαμπους*.

Το κείμενο «Μεγαλειοτάτη» ανήκει στην Ευαγγελία Σωκράτους.

Μπορείτε να δείτε την δική της έκδοση στο: www.veramand.com/evangelia

Εκδόσεις VERAMAND ARTIVITY © 2017 - All Rights Reserved

ISBN: 978-9963-279-00-5

*Η ΑνναΜαρια Χαραλαμπους προτιμά το όνομα της να αναγράφεται με τον συγκεκριμένο τρόπο.

λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Η Περσεφόνη είναι
καλλιτέχνης,
εκπαιδευτικός και
εικαστική θεραπεύτρια.
Ζει και εργάζεται στη
Λεμεσό.

Η συγγραφή αποτελεί για
την ίδια μια ακόμα μορφή
της σύγχρονης τέχνης. Έτσι
εκφράζεται και δημιουργεί
παίζοντας με τις λέξεις, τις
σκέψεις, τα νοήματα, τις
εικόνες και τα
συναισθήματα. Αγαπά τις
διαλέκτους, την έρευνα, το
χιούμορ, τις πολλαπλές
αναγνώσεις και το
απροσδόκητο.

[οπισθόφυλλο]

Κι εμείς οι αγλύκοι πιστεύουμε πως έχουμε πια μεγαλώσει.
«κι αν σου μιλώ με παραμύθια... είναι γιατί τ' ακούς γλυκότερα»
Λύκε λύκε είσαι εκεί;
Και όχι, δεν είναι ακατάλληλα,
μην κρυφοκοιτάζεις...
Ένα παιχνίδι είναι,
ένα παιχνίδι με τις λέξεις,
ένα παιχνίδι με τις σκέψεις.
Δεν θες να παίξεις, ε;
Κλείσε τα μάτια,
πιάσε μια κλωστή
και ξήλωσε τα καινούρια ρούχα της αυτοκράτειρας.
Κοίτα στον καθρέφτη.
Ρώτησέ τον...
Δεν ξέρεις ποτέ.
Μπορεί και να σου απαντήσει.
Κι όσο για την Κοκκινোসκουφίτσα
φοράει πια κίτρινα και πράσινα και μπλε
σαν τα γλυκά μα καθόλου light ξόρκια
της Μάτζικα ντε Σπελ.

ISBN: 978-9963-279-00-5

ISBN: 978-9963-279-00-5

VERAMAND ARTIVITY

www.veramand.com/artivity

© 2020 - All Rights Reserved